

Diàleg

AVUI+
Des del 1976
CORPORACIÓ CATALANA
DE COMUNICACIÓ S.L.

ANTONI CAMBREDÓ, President executiu
JOAN ODINA, Conseller delegat
ORIOL HUGUET, Director general
JOSEP PLANAS, Director financer
ESTHER CARALPS, Dir. de màrqueting i comunicació
PATRÍCIA TARRIDA, Cap de distribució
JOAN SERRA, Cap de sistemes

**UN PAÍS QUE TORNARÀ
AMB FORÇA A EUROPA**

Ramon Tremosa
i Balcells

Professor de teoria econòmica
a la UB

Alemanya rica i plena

Per valorar l'actual moment de l'economia alemanya cal anar amb compte: si bé el PIB alemany ha crescut en els darrers anys entre el 0 i l'1% anual (tot i representar el 30% del PIB de la zona euro) i l'atur alemany ha arribat al 10% de la població activa, aquestes magnituds són menys fiables com més globalitzat està un país. El PIB mesura la producció geogràficament, en considerar la producció de béns i serveis en un territori amb independència de si les empreses són del país o no, mentre que el Producte Nacional Brut (PNB) mesura políticament la producció: en el cas alemany per calcular-lo cal sumar la producció de les empreses alemanyes tant al seu país com a la resta del món i restar-hi la producció de les empreses estrangeres a Alemanya. A diferència del PIB, que es calcula com a sumatori de valors afegits (per això se n'obtenen ràpides estimacions trimestrals gràcies a les declaracions d'IVA), el PNB és molt difícil de calcular.

S'ESTIMA QUE EL PNB alemany dels darrers anys ha crescut amb gran força: l'intens procés de deslocalització industrial de les empreses alemanyes ha fet que augmenti de manera espectacular el superàvit de la balança de rendes alemanya, que comptabilitza en la balança de pagaments la repatriació de beneficis. D'empresaris alemanys se'n troben per tot el món i en els més diversos sectors productius, i per això és possible parlar alhora de xifres d'atur alemany rècord i de beneficis històrics màxims de les grans multinacionals teutones. S'entén així que tot i l'estancament econòmic alemany l'any passat, gràcies als beneficis obtinguts a l'exterior que són repartits entre els accionistes del país, 52 milions d'alemanys anessin de vacances a l'estranger. I així trobem també turistes alemanys per tot el món, molts dels quals són aturats amb dividendes a la butxaca.

ES POT FER SERVIR UNA IMATGE molt gràfica per representar l'economia d'un país. El PIB, que és el valor monetari dels béns i serveis produïts en un país en un any, és l'aigua d'una banyera: com més gran és el PIB més alt és el seu nivell i més ric és el país, essent el seu creixement positiu o negatiu, resultat del joc d'entrades i sortides d'aigua de la banyera. El consum privat, la inversió privada, la despesa pública i les exportacions suposen entrades d'aigua per una aixeta, mentre que l'estalvi, el impostos i les importacions suposen sortides d'aigua pel forat de la banyera. Així, el creixement del PIB alemany avui pateix per tres motius: 1) perquè s'inverteix molt a l'exterior i poc al propi país; 2) perquè, davant de les profundes reformes de l'Estat del benestar, els alemanys han reaccionat a la incertesa que generen estalviant més, com ho demostra per exemple que la renovació mitjana d'automòbils ha passat de 4 a 8 anys; 3) perquè s'importen quantitats creixents de producció estrangera, sobretot en productes de baix valor afegit que provenen de fora d'Europa.

AQUESTES SORTIDES són compensades per les entrades que suposen les creixents exportacions teutones, sense les quals el PIB alemany presentaria de fa anys creixement negatiu: l'any 2004 Alemanya va tornar a ser el primer país exporta-

ANTHONY GARNER

“S'entén així que tot i l'estancament econòmic alemany l'any passat, gràcies als beneficis obtinguts a l'exterior que són repartits entre els accionistes del país, 52 milions d'alemanys anessin de vacances a l'estranger”

dor del món per davant de la Xina i els EUA gràcies a unes vendes a l'exterior de 870.000 milions € (10% del total mundial), i el seu superàvit comercial ha assolit 157.000 milions €, una xifra propera al PIB de Catalunya. Alemanya també està preparada per a un euro fort, ja que des de 1945 és l'únic país europeu que té superàvit comercial tot i la secular apreciació del marc: per la via d'uns grans increments de productivitat, d'un 20% en els darrers quatre anys, les empreses alemanyes saben compensar els efectes negatius de la fortalesa de la seva moneda sobre el preu dels seus productes, tot al contrari que les nostres exportacions, encara avui massa sensibles a les variacions del tipus de canvi i a les depreciacions

competitives. Alhora, el superàvit comercial permet acumular divises i la creixent apreciació de l'euro fa més fàcil als alemanys l'adquisició d'actius a la resta del món, ja sigui una fàbrica al Brasil o un xalet a Rio de Janeiro.

TAMBÉ S'ESTIMA QUE LA MEITAT de les relacions comercials i dels fluxos de capital de la UE amb els països del centre i de l'est europeu són alemanys, havent recuperat aquest país el seu antic espai natural d'expansió. És d'esperar per tant que al Parlament europeu ampliat aquests països, molts dels quals han estat històricament aliats comercials, polítics i militars d'Alemanya, li facin costat més sovint que no pas a França. Cal advertir que alguns d'aquests països estan creixent molt ràpidament: segons l'Eurostat l'any 2002 el PIB per càpita de Praga va assolir, essent la mitjana de la UE-25 de 100, l'índex 153, i Bratislava el 120, enfront del 113 de Catalunya. Tot un exemple que amb la globalització trepidant que vivim un territori pot fer un salt endavant espectacular en només deu anys... o bé estancar-se o fins i tot recular.

EL DOMINI GERMÀNIC POT SER BO per a Catalunya si Alemanya aconsegueix impulsar un model europeu més federal enfront de la visió jacobina francesa. Catalunya pateix a Espanya la síndrome alemanya a Europa, la de pagar i no manar, però un cop les reformes socials es facin a Alemanya i el seu sector públic s'adapti als nous temps, com ja ho estan fent les seves empreses, la Gran Alemanya tornarà amb força a Europa.

EN SÍNTESI

La cua de l'angoixa

Marçal Sintès

La consellera Marina Geli ha promès públicament escurçar el temps que transcorre entre el moment que al metge de família li sembla que tens un càncer i el moment que et comencen a tractar. La mesura, a la qual

fa anys que es dona voltes, es basa en la creació del que s'anomena *circuits ràpids*, unes dreceres en l'espessor burocràtica per fer passar al davant els casos en què hi ha una "sospita fonamentada". Això es posarà en marxa a l'octubre i afectarà els càncers de pulmó, mama i còlon. D'aquests tipus de càncers —els més comuns a Catalunya— se'n diagnostiquen uns nou mil a l'any. El que es pretén és que entre la sospita i, per exemple, el quiròfan, si és que cal operar, passin 30 dies com a màxim.

Si l'objectiu són 30 dies, vol dir que avui en transcurren bastants més, cosa que continuarà succeint en el cas de totes les persones que puguin patir un càncer distint del de pulmó, mama o còlon. ¿S'imaginen què deu ser passar setmanes i setmanes fent cua, esperant, primer que et facin les proves i després et comuniquin si realment tens o no tens càncer? Si no és que un s'hi hagi trobat, crec que resulta del tot impossible fer-se càrrec del patiment, de l'angoixa terrible, que per força ha de provocar una tortura d'aquesta mena. És impossible imaginar què li passa pel cap a una persona que s'hi veu sotmesa, atrapada, com s'ho fa a primera hora del matí per poder anar a treballar o què sent, per exemple, quan al vespre banya els fills. Els dies se t'han de fer infinitament llargs i infinitament curts alhora. I quan al final et diuen si sí o si no segurament ja ets una altra persona.